

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Prvostepena presuda od 25.X 1962.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Branko Jakaša, dr Emilije Pallua

Ugovor o prijevozu stvari može biti zaključen i usmeno - Naručitelj prijevoza koji je, na osnovi pregovaranja s brodarevim agentom, od agenta primio obavijest da smatra ugovor zaključenim, dužan je, ako drži da ugovor nije zaključio, o tome odmah pismeno obavijestiti agenta - Naručitelj prijevoza koji samovoljno odustane od ugovora dužan je brodaru platiti polovinu vozarine - Agent brodarev, koji nije prekoračio punomoć kod zaključenja ugovora, ne odgovara za raskid ugovora s naručiteljeve strane

Tužitelj je brodarsko poduzeće. Ono tuži kao prvotuženoga ugljenokopno poduzeće a kao drugotuženoga svog agenta. U tužbi navodi da je na temelju agentove obavijesti da je sklopio ugovor s prvotuženikom doveo brod u luku ukrcaja. Prvotuženik pak da nije ukrcao ništa, smatrajući da ugovor nije ni zaključio. Traži da mu stranke nadoknade polovinu vozarine.

Prvotuženi se opire tužbenom zahtjevu, navodeći da on nije sklopio ugovor o prijevozu. Priznaje da je vodio pregovore s drugotuženikom o sklapanju ugovora, ali da do zaključenja posla nije došlo.

Drugotuženik se također opire tužbi. Navodi da je ugovor bio s prvotuženikom zaključen usmeno, ali da je kasnije prvotuženik odustao od ugovora.

Sud je ispitivao svjedoke za okolnost da li su stranke usmeno sklopile ugovor. Sud je stekao uvjerenje da su prvotuženi i drugotuženi /ovaj zadnji kao agent tužiteljev/ u ime tužiteljevo zaključili čvrsti posao. Isto tako je sud povjerovao svjedoku drugotuženoga da je on na nedvosmislen način stavio do znanja prvotuženikovu predstavniku da smatra ugovor zaključenim, te da se povodom toga upustio i u razgovor o pismenom obliku u kom će se ugovor sastaviti i dostaviti prvotuženiku na potpis. Ako je pri takvom stanju stvari prvotuženik smatrao da nije izrazio bezuvjetno pristajanje na zaključenje ugovora, bila je njegova dužnost da u smislu OU 30 stav 3 o tom pismeno obavijesti drugotuženika, da bi se stvar na vrijeme objasnila i izbjegle posljedice. Protivni postupak ne može se smatrati usklađenim s principom savjesnosti i poštenja u robnom prometu.

Iz izloženog slijedi da je između prvotuženika i drugotuženika, kao predstavnika tužitelja, zaključen valjani ugovor o prijevozu. Tužitelj je stoga osnovano mogao smatrati da je najprije dopisom od 6.IV, a zatim i odustajanjem od ukrcaja prvotuženi na nedvosmisleni način odustao od ispunjenja, pa su se tako stekli uvjeti za isticanje tužbenog zahtjeva, koji je sud bio dužan usvojiti.

Tužitelj je naprotiv obavezan na isplatu parničnih troškova drugotuženiku, jer s tužbom protiv njega nije uspio, a s obzirom na to što pravni odnos između tužitelja i prvotuženika nije identičan s onim koji postoji između tužitelja i drugotuženika, na što drugotuženik osnovano ukazuje, nije bilo umjesno da tužitelj svojom tužbom alternativno obuhvati oba tuženika.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUL NR HRVATSKE

Prvostepena presuda od 20.XII 1962.

Vijeće: Zvone Rihtman, prof.dr Vladislav Brajković, dr Emilije Pallua

Popravak broskog motora - Naručitelj popravka mora, nakon kolaudacionog preuzimanja radova, dokazati da motor nije bio dobro popravljen - Kolaudacioni zapisnik stvari predmijevu o dobrom popravku - Naručitelj je dužan, čim ustanovi na osnovi rada motora da motor nije uredno popravljen, obustaviti eksploataciju, jer inače snosi posljedice za povećanu štetu - Popravljač nije dužan odgovarati za skrivene mane motora - Popravljač, samom činjenicom da je platio jedan dio iznosa koji traži naručitelj popravka na ime naknade štete, ne priznaje sebe odgovornim i za ostalu štetu

U tužbi se navodi da je tužitelj preuzeo od tuženika popravljeni brod "Orsula" dana 14.III 1961., a da je već 17.III 1961. došlo na motoru broda do kvara, koji brodski meštinist nije mogao sam otkloniti. Brod je dotegljen u lučicu Molunat, a zatim u Gruž. Pri otvaranju motora u Gružu našlo se da tuženik prilikom popravka nije izmijenio dotrajale originalne vijke MAN s kojima je zamašnjak motora vezan kopčom, a osim toga da ih nije propisno osigurao, i to je dovelo do naprezanja i do loma vijaka. Drugi kvar desio se 11.IV 1961. kad je došlo do pregrijavanja kopče, do naglog isparivanja ulja i do kvara, zbog kojeg je brod morao biti dotegljen u Gruž, gdje je ležao do 5.VI 1961. Tužitelj smatra da je tuženik priznao svoju odgovornost za kvar time što je sam platio troškove samih popravaka za oba kvara, pa smatra da je dužan da mu plati i ostale izdatke.

Tuženik se odupire tužbi ukazujući na činjenicu da je tužitelj predao popravljeni brod i motor nakon propisno izvedene kolaudacije, što dokazuje odgovarajućim zapisnikom; dodaje da su svi popravci vršeni pod nadzorom tužiteljeva nadzornog organa. Vijci MAN bili su pregledani, no njihova promjena nije bila potrebna, pa su stoga ponovo upotrijebljeni za pričvršćivanje zamašnjaka uz kopču. I kopča motora radila je pravilno, pa se drugi kvar ima pripisati rukovanju motorom, a ne nestručnom popravku.